

ningsrådets regler har kunnet godtgøres af arbejdsgiveren efter andre sats end rejsesatserne. Bestemmelsen giver desuden Ligningsrådet mulighed for eventuelt at undlade at fastsætte en standardsats for erhvervsgrupper, der i praksis ikke påføres merudgifter af betydning, eller som har så varierende merudgifter, at det ikke er muligt at fastsætte en nogenlunde dækkende generel sats. Virkningen heraf er i givet fald, at der kun kan opnås dækning for eventuelle merudgifter ved en skattefri refusion fra arbejdsgiveren af de faktiske udgifter, eller de faktiske udgifter kan fradrages ved indkomstopgørelsen. Hvis en erhvervsgruppe har ensartede merudgifter, men udgifterne er mindre eller større end sædvanlige rejseudgifter, kan Ligningsrådet fastsætte standardsatser, der er lavere eller højere end de generelle sats.

Det er imidlertid Skatteministeriets hensigt at foreslå så få sats og så enkle regler som muligt i indstillingerne til Ligningsrådet.

I Ligningsrådets nuværende anvisning er der foruden for egentlige rejser fastsat standardgodtgørelsessatser for merudgifter i forbindelse med »rejser« og møder, der er så kortvarige, at de ikke gør det nødvendigt at overnatte uden for den sædvanlige bopæl. Finansministeriet har tidligere også fastsat sådanne sats for tjenesterejser uden overnatning, men er ophørt hermed, idet møder og lignende uden for arbejdsstedet efter nutidens forhold normalt ikke medfører andre merudgifter end transportudgiften. Denne udgift kan godtgøres ved refusion af de faktiske udgifter eller med standardgodtgørelse efter 60-dages reglen i ligningslovens § 9 B, og eventuelle andre merudgifter kan godtgøres som refusion efter dokumentation af de faktiske udgifter.

Da det desuden er hensigten med lovforslaget at skabe ligestilling mellem offentligt ansatte og ansatte i private virksomheder, foreslås det, at Ligningsrådets mulighed for at fastsætte standardgodtgørelsessatser også begrænses, så den svarer til Finansministeriets regelsæt, og dermed kun omfatter »rejser« med overnatning uden for den sædvanlige bopæl.

Ved ændringen fastlægges definitionen af rejseudgifter direkte i loven. Definitionen har hidtil kun indirekte været fastlagt i cirkulæret om skattefri rejse- og befordringsgodtgørelse, og praksis har ikke været helt entydig, jf. Højesterets dom vedrørende en ansat ved Storebæltprojektet af 30. august 1996.

Ved ændringen fastsættes det udtrykkeligt, at en rejse forudsætter, at lønmodtageren skal være udsendt af arbejdsgiveren fra den normale arbejdsplads, og at udsendelsen medfører, at lønmodtageren må overnatte uden for sin sædvanlige bopæl.

Det er desuden ligesom hidtil en betingelse, at udsendelsen er midlertidig. Hvis det fra starten er klart,

at udsendelsen skal være varig, er der ikke tale om en rejse, men om en forflyttelse, ligesom det ophører at være en rejse, hvis udsendelsen senere må anses for varig. Hensigten med standardsatserne er at give arbejdsgiveren mulighed for uden skattemæssig virkning for lønmodtageren at dække de typiske merudgifter til kost og småfornødenheder, som følger med opholdet på et nyt sted, hvor lønmodtageren ikke kender de nærmere forhold incl. indkøbs- og besparelsesmuligheder. Et sådant kendskab opnås først efter en periode.

Efter denne periode bliver der normalt ikke tale om merudgifter, idet lønmodtagerens muligheder for at opnå besparelser og mere permanente løsninger må formodes i det væsentlige at svare til de muligheder, man har under varigt ophold. Det er derfor hensigtsmæssigt i loven at fastlægge en grænse for, hvornår et midlertidigt ophold må anses for så langvarigt, at der efter dette tidspunkt hverken kan udbetales skattefri godtgørelse eller foretages fradrag efter Ligningsrådets sats. Der er dog også efter dette tidspunkt mulighed for, at arbejdsgiveren skattefrit kan refundere dokumenterede merudgifter, som arbejdet har medført. Der kan desuden være mulighed for at fratække de faktiske udgifter eller at tage fradrag for dobbelt husførelse, hvis betingelserne herfor iøvrigt er til stede. I forslaget fastsættes tidsbegrænsningen til de første 2 måneder, hvis det midlertidige arbejdssted er i Danmark, og de første 4 måneder, hvis arbejdsstedet er i udlandet. Tidsfristen begynder at løbe fra lovens ikrafttræden den 1. januar 1997. Fristen skal gælde både for de egentlige tjenesterejser og for de tilfælde, hvor lønmodtageren for tiden ikke har andre ansættelsessteder.

I situationer, hvor der slet ikke udbetales en skattefri godtgørelse eller en mindre godtgørelse end Ligningsrådets sats, medfører forslaget, at der kan foretages fradrag med differencen op til godtgørelsessatsen, hvis lønmodtageren ikke vælger at fratække de dokumenterede faktiske merudgifter.

Det foreslås endvidere, at der ikke skal fastsættes en godtgørelsessats for udgift til logi. Egentlige udgifter hertil dækkes normalt efter regning, og godtgørelsessatsen benyttes kun, når udgiften er så lav, at man opnår en højere godtgørelse end udgiften. Man kan altid få dokumentation, hvis der er en logiudgift, og denne udgift bør dækkes af arbejdsgiveren efter regning. Man opnår dermed, at godtgørelsen kommer til at svare bedre til standarden for det fornødne logi.

Til nr. 2

Ændringsforslaget hænger sammen med forslaget i § 1, nr. 1, idet de bestemmelser, der foreslås ophæ-